

De beul nam het afgehouwen hoofd bij de haren (Blz. 363).

— Ge weet dat, als 't mogelijk is, onze dokter dat wel doen zal, en als hij er niet in gelukt, dat er dan niemand iets zou kunnen aan doen.

De jonge geneesheer onderzocht nogmaals het reeds stijve lichaam.

Plotseling helderde zijn betrokken gelaat op.

Hij deed een teeken dat allen zich moesten verwijderen en sprak eenige woorden tot een der Russen.

Deze laatste bracht hem dadelijk een kistje, dat wellicht medicijnen en heelwerktuigen bevatte.

Geruimen tijd bleef hij alleen in de kooi... Buiten stonden Mol en de Rosse te wachten, met den angst op het gelaat.

Naast hen, in het kleine vertrek, sprongen

de honden nog maar steeds tegen de deur aan, die hen van hunnen meester scheidde, en wisselden hun akelig gehuil soms met een woedend blaffen af...

— Dat zou verschrikkelijk wezen, zei Mol, onzen makker als bij mirakel terugvinden, maar te laat... Ik heb u wel gezegd, dat er vandaag iets zou gebeuren... Spot ge nu nog?

— Daar heb ik geenszins lust toe, antwoordde Rosse... Als de dokter Janneken tot het leven kan terugroepen, dan zal ik hem mijn heel leven dankbaar zijn en gereed om voor hem door een vuur te loopen.

Ze spraken die woorden fluisterend, alsof ze vreesden dat ze door de stalen afsluiting heen, den dokter in zijn werk zouden storen.

Meer dan deze volzinnen wisselden zij niet gedurende het gansche half uur — dat voor

hen zonder einde scheen — gedurende hetwelk de geneesheer in het vertrek verbleef...

Als de mensch zoo in droevige verwachting verkeert, heeft hij geen lust tot praten.

Eindelijk werd het deurtje geopend en de dokter verscheen.

Zijn gelaat straalde van voldoening en een glimlach zweefde op zijne lippen.

Hij weerde met de uitgestoken handen de twee mannen af die naar binnen wilden.

— Hier blijven, zei hij in 't russisch.

En, in zeer slecht, gebroken fransch herhaalde hij dit bevel.

— Uw vriend leeft, voegde hij er bij.

Hoe onduidelijk dat ook bekend werd gemaakt, de twee jongelieden verstonden het en lieten vreugdekreten hooren.

De Rosse greep de handen van den jongen dokter en drukte er verscheidene zoenen op.

De geneesheer sloot de deur, herhaalde nogmaals dat ze niet in het vertrek mochten komen en deed hun teeken hem te volgen.

Hij begaf zich bij den aanvoerder en sprak geruimen tijd met hem.

Dan richtte Kearloff het woord tot de twee jonge mannen:

— De dokter heeft den knaap, dien gijlie schijnt te kennen, terug in het leven kunnen roepen.

Het is een echt wonder dat hij bewerkte, want hij is er zelf verbaasd over.

De jongeling moet echter verscheidene dagen een volle rust genieten en niemand dan de dokter mag hem naderen.

De minste aandoening zou hem kunnen na-deelig zijn en onvermijdelijk dooden.

Het leven van den jonge berust dus in uwe handen.

Waakt voor den ingang der kooi en laat er niemand binnen, buiten den geneesheer.

En vooral, tracht niet uwen vriend te zien, want dat zou hem zoodanig treffen, dat hij het met den dood zou betalen.

— Hij zal ons niet zien, zoolang de geneesheer het niet toelaat, zei Mol, en geen mensch zal in de kooi komen, daar moogt ge den dokter van overtuigen...

En zoo gebeurde het ook.

Dag en nacht hielden de twee makkers, die elkander voor die taak afwisselden, de wacht aan de deur van de kooi.

Niemand werd bij Janneken toegelaten dan de dokter en de matroos die als ziekendienaar was aangewezen geworden.

De twee honden, die ook vrij in en uit het

vertrek mochten loopen, waren de vrienden geworden van Mol en den Rosse in het bijzonder en van de manschappen van de «Azof» in het algemeen.

Dagen en dagen verliepen en de onderzeesche boot kruiste langs alle kanten in zee, zonder een te kapen schip of een vijand te ontmoeten.

Gelukkiglijk wat Janneken betrof, want moest de «Azof» gebruik maken van zijne kanonnen of onder zee op een andere boot aanloopen, de toestand van den zieken jongeling zou er natuurlijk erg onder geleden, voor een slechten afloop doen vreezen hebben.

Eindelijk kon de geneesheer beslist zeggen dat Janneken buiten gevaar was en, als hij er goed op voorbereid werd, 's anderdaags zijne makkers zou mogen zien.

Het was de dokter zelf die zich gelastte den jongen op dat bezoek voor te bereiden.

— Ge zijt geheel en al genezen, zoo sprak hij, naast het bed van den knaap gezeten.

Ik zal u nu ook zeggen, nu mijne woorden uwe hersenen zoo erg niet meer zullen vermoeien en ge terug moogt denken, aan hetgeen er gebeurd is...

— Dat heb ik sinds lange dagen, Mijnheer de dokter, en ik herinner me op dit oogenblik, van naaldeken tot dradeken, al wat er met mij is voorgevallen sedert ik, na de schipbreuk van de «Shakespeare» op de zeekust werd geworpen en daar uit mijne verdooving ontwaakte.

Indien ge wilt en het boezemt u belang in, zal ik u verhalen wat ik al gezien en gedaan heb sedert dit tijdstip.

— Zeker stel ik daar belang in, antwoordde de geneesheer, maar ik verzoek u daarmede te wachten tot een paar ander menschen, die uw verhaal ook met veel belangstelling zullen hooren, hier zullen zijn.

— Een paar ander menschen?

— Ge weet dat gij u aan boord van de «Azof» bevindt, de onderzeesche boot van kapitein Kearloff?

— Ja, dat weet ik... Ik heb het vernomen uit den mond van den Rus, die mij zoo goed verzorgd heeft... Hij kent slechts zijne taal, maar dat belet niet dat ik hem toch reeds met 't een en 't andere woord versta.

— Heeft hij u ook gezegd dat er nog andere menschen aan boord zijn.

— Hoe, andere menschen?... Ge maakt me nieuwsgierig, Mijnheer de dokter... Toch geene bekenden?... Niemand van de «Sha-

kespeare»?... Spreek, ik brand van verlangen om meer te weten...

— Wind u zoo niet op, of ik zeg niets meer.

— Ik ben kalm, mijnheer de dokter... Zijn er van mijne makkers gered?... Zeg me dan toch wie!...

— Ik zie dat ge kalm zijt!... Ik wil u echter niet langer op de pijnbank leggen... Ge zult ze dadelijk zien, op voorwaarde dat ge hun de hand reikt en dan stil rusten blijft.

— Dat beloof ik u, mijnheer de dokter.

— Het zijn inderdaad twee overlevenden van de «Shakespeare».

— Wie!... Wie!...

— De eerste noemt zich Mol.

— Is Mol gered!... O, wat ben ik blijde!... Waar is hij? Laat hem toch spoedig hier komen!...

— Niet te haastig... En kalm zijn of ge krijgt niemand te zien.

— En wie is de tweede?

— Hij heet Louis Knaps.

— Mijn broertje!... De Rosse!... Gered!...

— Ja, hij is een Rosse!

Tranen rolden over de wangen van Janneken, tranen van vreugde...

— O, wat ben ik gelukkig! kreet hij. Laat die twee vrienden hier komen, Mijnheer de dokter... Hetgeen ge me daar hebt medege-deeld, zal mijne genezing met reuzenschreden verhaasten. O, ik ben toch zoo gelukkig!

De geneesheer riep de twee gezellen van Janneken.

Ze traden op het bed toe.

De Rosse was de eerste.

Wel had de dokter aanbevolen alleen Janneken de hand te reiken en voor 't overige zoo rustig mogelijk te blijven, maar zoodra hij zijn broertje daar liggen zag, eenen glimlach van blijdschap op de lippen, vloog hij met uitgestrekte armen op hem toe en drukte hem aan de borst.

Lang bleven ze zoo omarmd en weenden snikkend...

Dan was het de beurt van Mol, die kalmer was, zich zelf meer meester, de beide handen van Janneken greep en ze innig drukte, terwijl zij malkaer diep in de oogen staarden.

En tranen leekten Mol ook over het gelaat...

Lang bleven de drie vrienden bij elkander.

De geneesheer had bemerkt dat de ontroering van het weerzien den knaap eerder goed dan kwaad deed en had toegelaten dat het drietal samen in de kooi bleef.

Janneken verhaalde al wat er met hem ge-

beurd was, sinds de «Shakespeare» naar den zeebodem was gezonken, en de twee makkers vertelden op hunne beurt hoe ze op de «Azof» waren gekomen.

— En er blijft u nu ook niets over dan nihilist te worden en met Kearloff meê te varen, zoo besloot Mol het verhaal van zijn laatste avontuur.

Het gelaat van den knaap betrok.

— Om weer de kans te loopen door de zee te worden verzwolgen, als de boot een gevecht levert...

Ik heb genoeg van die avonturen en zou een vierde van mijn leven geven om naar Antwerpen te kunnen vertrekken en bij mijne moeder te komen.

— Dat geloof ik, zei Mol, maar dat is nu voor 't oogenblik niet mogelijk.

Als de oorlog gedaan is, dan vertrekt Kearloff naar Rusland, om daar deel te nemen aan het oproer dat er moet losgebarsten zijn, en dan zal hij ons op den tocht naar Europa ergens aan wal zetten.

Dat heeft hij stellig beloofd en ik ken hem nu genoeg om te weten dat hij een man is die zijn woord niet eet.

In afwachting moeten we lief en leed met hem deelen.

— En de kans loopen gedood te worden.

— Och, zei de Rosse, denk daar niet aan... Die kans loopen wij overal...

Te Antwerpen op de straat is het zoo gevaarlijk als hier op dat oorlogschip.

Als ge nu bij voorbeeld over de Meir wandelt, er geraakt door 't een of ander toeval een zware steen van een gevel los op 't oogenblik dat gij voorbijgaat, en hij valt op uw hoofd, dan zijt ge zoo dood als een pier die dood is.

— Dan stond het geschreven, dat daar uw levensdraad moest afgesneden worden en dat is dan op geene wijze te vermijden, beaamde Mol.

Een flauwe glimlach zweefde over Janneken's lippen.

— 't Is mogelijk, sprak hij, maar ik geloof dat ge toch meer kans hebt aan uw einde te geraken op eene onderzeesche oorlogsbboot dan op de Meir, in de Scheldestad!...

Laat ons daar echter niet langer over spreken en ons zelf plagen met het onvermijdelijke.

We zullen afwachten wat er gebeuren zal en ons schikken naar de omstandigheden.

En, blijven we er dood bij, dan moeten we 't lot toch dankbaar wezen dat het ons zoo

dicht reeds bij den dood heeft gebracht, maar ons toch steeds uit zijn klauwen heeft gehaald.

— Dat is 't, zei Mol... En als we binnen eenigen tijd mede naar uw kasteel van Meirloo gaan, dan zullen we nog eens lachen om al den angst dien we op onze reis rond de wereld hebben uitgestaan.

— Neem nu wat rust, zoo brak de Rosse het gesprek af. Ge zijt nog zwak en langer praten zou u geen goed doen...

— Ik ben zoo gezond als gijlie!

— Goed, maar daarom hoeft ge u weer niet ziek te maken.

Hij drukte Janneken de hand, greep Mol onder den arm en troonde hem de kooi uit...

Verschillende dagen verliepen weer en Janneken was nu geheel hersteld, als de «Azof» opnieuw aan een verlaten gedeelte van de zee-kust aanlandde en de manschappen weder hunne tenten oprichtten, om een paar dagen op vasten grond te vertoeven...

Het was nacht...

De lucht was met zware regenwolken overtrokken, die niet het minste maanlicht lieten doorzijselen, zoodat eene dikke duisternis heerschte...

Het regende, dan weer met eene korte en verwoede stortvloed, dan weer met een fijne, doordringende regen, die zonder ophouden viel...

Het vuur van het bivak was op bevel van Kearloff gedoofd, om de aandacht van de op zee voorbijvarende schepen niet te wekken.

En ook op het land was het voorzichtig hunne aanwezigheid niet te verraden...

De manschappen sliepen in de tenten, op den alles behalven drogen grond, en hadden zich diep in hunne mantels gewikkeld.

Waarom ze niet aan boord sliepen?

Omdat de bevelhebber hun dat ten strengste verbood, eens dat ze zich aan land bevonden, hoe de toestand daar ook was.

— Ge zijt sinds lang zeelieden, zei hij, en aan het scheepsleven gewend. Ge zijt er tegen verhard, maar dat is niet het geval wat het soldatenleven op het land betreft. Als we in Rusland zullen weergekeerd zijn, zult ge wellicht op vasten grond moeten verblijven en er al de zure stonden van het kriegsleven moeten ondervinden. Daarom moet ge nu leeren land-soldaten worden...

Twee der matrozen stonden op schildwacht, of liever wandelden met hun kort geweer in den arm, door den regen heen en weer...

Het was daar alles behalve aangenaam...

Plotseling bleef een der mannen staan en trachtte met zijnen blik de duisternis te doorboren.

Hij liet een licht gefluit hooren, eerder een soort gesis, om de aandacht van zijn makker in te roepen.

Deze kwam snel naar den anderen schildwacht gestapt.

— Hoort ge niets?

— Neen... Neen, ik hoor niets.

— Ziet ge ginder niets bewegen.

— Ik zie alleen de duisternis... Als ge uw hand op een paar grepen van uw gezicht verwijderd houdt, kunt ge ze niet meer zien!

— 't Is waar... maar daareven scheen het me toch dat ik stappen op den grond hoorde en iets op korten afstand voor me zag wegschieten.

— Een dier?

— Dat is ook mogelijk.

Ze wilden weer hunne wandeling, elk langs eenen kant der tenten voortzetten, toen de eerste weer luisterend stil bleef en zijnen makker toefluisterde:

— Hoor... Ik hoor het weer...

De andere knielde, legde zich plat ter aarde en drukte zijn oor tegen den grond.

Dadelijk sprong hij weer recht.

— Ge hebt gelijk, zei hij... Er zijn menschen in den omtrek, als het geene dieren zijn... 't zou ook het getrappel van hoeven kunnen wezen...

— Ik ga den kapitein wekken... Als ge iets bewegen ziet, geef dan vuur.

En de man begaf zich naar eene kleine tent, waarin Kearloff alleen sliep...

Voor de tent, in het midden van het kleine kamp opgesteld en omringd door de vier andere groote tenten, waarin de bemanning van de «Azof» hare rust nam, bevond zich insgelijks een schildwacht.

— Halt! klonk het uit zijn mond. Wie daar?

— Ons recht!

— En geen ander!

Dat waren de wachtwoorden.

De soldaat naderde zijn makker.

— Er is onraad.

— Waar?

— Buiten het kamp.

— Gij komt den kapitein wekken?

— Ja.

— Dat mag niet gebeuren.

— Wat zegt ge.

— Ik heb bevel niemand toe te laten.

— Onzin... Als er gevaar dreigt, moet de aanvoerder dadelijk verwittigd worden...

— Ik durf het niet op mij nemen.

Daar klonk een schot.

— Hoort ge 't... Spoedig ieder te been...

En de schildwacht loste nu ook een schot in de lucht.

Zooals hij het had verwacht kwam de kapitein naar buiten gesneld.

— Wat gebeurt er! kreet hij.

— Ik geloof dat het kamp wordt aangeval-
len.

Een tweede schot klonk, naar buiten.

Reeds waren al de mannen te been.

Ook onze drie helden kwamen gewapend toegesneld.

Op een gefluisterd bevel van den aanvoerder slopen allen naar den zoom van het bivak, waar de schildwacht twee schoten had gelost.

Alles was er stil.

Men had niet eens op de schoten geantwoord van den kant des vijands.

— Als er een vijand is, zei Kearloff, want ik hoor of zie niets.

— Ik heb hooren loopen, sprak de soldaat, en als een schim voor me gezien... Dan heb ik vuur gegeven...

— Het is mogelijk, en we zullen dan maar doen alsof de vijand in aantocht is.

Weer vernamen de manschappen hoe hij halffluid bevelen gaf en allen begaven zich naar den hun aangewezen post.

Ze werden derwijze gesteld, dat, als de vijand het bivak wilde omsingelen of langs de eene of andere zijde aanvallen, hij overal een goed gewapend zeeman vond, die gereed was zijn leven te offeren om den toegang tot de tenten te beschermen, en te beletten dat de aanvallers den weg naar de zee afsneden.

Intusschen zouden een paar soldaten de tenten plooiën en binden en op een gegeven teeken zouden allen naar de «Azof» vluchten en met de boot onder het water verdwijnen.

Alles gebeurde zooals de kapitein het bevelen had en het teeken weerklonk om naar het onderzeesch vaartuig te snellen, als plotseling een straffe electrische straal van een zoeklicht de duisternis doorboorde en de vluchtenden in eene heldere klaarte stelden.

Een oogenblik bleven zij verrast staan.

Een kreet van woede steeg uit aller borst op.

Vóór hen, op het zeestrand, stonden twee rangen soldaten die hen, met den loop der ge-

weren op hen gericht, allen aftocht afsneden.

De zeeroovers gaven vuur.

De Russen antwoorden.

Langs den kant, waar het bivak was opgeslagen geweest, kwamen nu ook Russische soldaten toegesneld.

De mannen van Kearloff waren omsingeld.

Deze zag met een oogslag dat het niet mogelijk was tegen die overmacht de kleinste kans op overwinning te hebben.

En hij bemerkte terzelfdertijd dat aan vluchten niet te denken viel.

Even onmogelijk was het de «Azof» te bereiken.

Er bleef hem alleen over zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

In de eene hand zijn revolver en in de andere eene bijl, die hij naar 't voorbeeld der vroegere zeeroovers steeds aan de zijde droeg, wierp hij zich op de Russen, die langs den zeekant de nihilisten aanvallen moesten.

Hij schoot en hakte, had op een ommezien een vijftal man buiten gevecht gesteld en eene bres in den menschelijken muur gemaakt.

Met een sprong, als deze van een tijger die zijn prooi bespringt, bevond hij zich op de «Azof».

Eenige soldaten liepen hem na en vuurden hunne geweren op hem af.

Getroffen in den rug, aan den arm en aan den schouder, kon Kearloff toch het luik en de trap bereiken en liet zich naar beneden glijden.

De soldaten sprongen toe en wilden insgelijks dien weg nemen.

Op dit oogenblik liet zich eene verschrikkelijke ontploffing hooren.

De stalen boot werd uiteengerukt, terwijl eene hooge vuurzuil zich uit de zee verhief, en langs alle kanten vlogen zware metalen stukken en afgerukte ledematen van menschen de lucht in en werden in de zee of op het land neergeploft.

Kearloff had de «Azof» doen springen.

Van de Russische soldaten, die hem op het dek van het onderzeesch schip waren nage-loopen, bleef er natuurlijk niets over dan verwrongen en aan stukken gescheurde lijken.

Ook op het land werden verscheidene soldaten getroffen en gewond.

Een drietal bleef dood op den slag.

De mannen van Kearloff vochten als leeuwen, maar ze moesten tegenover de getalsterkte het onderspit delven.

Een zestal bleven ongedeerd en moesten zich overgeven aan den vijand.

Onder hen bevonden zich Janneken en Mol.

De Rosse, die aan de hand gekwetst was, werd insgelijks gevangen genomen.

Stevig gekoord en gebonden werden ze door de Russen medegevoerd.

Een dag duurde de tocht.

Tegen den avond kwamen ze in het kamp, waaruit de bende Russen, die Kearloff hadden opgespoord, een paar dagen vroeger op verkenning waren gezonden.

Het verhaal van hunnen aanvoerder werd op luide jubelkreten onthaald.

Als men vernam dat de «Azof», die reeds zooveel spel had geleverd aan de vloot waartoe hij eens had behoord, niet meer bestond en de gevreesde Kearloff met zijne boot de lucht was ingevlogen, kende de vreugde geene palen meer.

Al de officieren kwamen de gevangenen bekijken als waren ze vreemdsoortige dieren geweest.

Des anderendaags in den morgen zetelde de krijgsraad reeds.

Al de gevangenen werden zonder pleegvormen en op minder tijd dan er noodig is om het te beschrijven ter dood veroordeeld.

Ze zouden onmiddellijk worden opgeknoopt.

Een der mannen van Kearloff, een oud officier, vroeg om door den kop te worden geschoten, daar hij als een soldaat wilde vallen en den smadelijken dood met de koord voor een krijgsman onwaardig vond.

De krijgsraad besliste een kort oogenblik over dit verzoek.

Het besluit klonk weigerend.

Een kreet van woede slakend sprong de veroordeelde naar een der officieren, rukte hem den revolver uit den gordel, en, eer men het hem beletten kon, brandde hij zich door den kop.

De andere mannen, die door den strop moesten sterven, werden weggeleid en in eene tent onder goede bewaking geplaatst.

— Wat zouden ze nu met ons van plan zijn? vroeg Janneken.

— Niets goeds, antwoordde Mol. Ik geloof dat wij allemaal onze laatste oogenblikken aan 't beleven zijn...

— Hebt ge iets verstaan van hetgeen ze ons hebben voorgelezen?

— Geen half woord, maar ik heb bemerkt dat onze makker, die zich daareven door den kop heeft geschoten, er geen vrede mede had.

— Mol heeft gelijk, zei de Rosse, maar ik begrijp niet waarom ze mijn hand hebben vermaakt, als ze toch van plan zijn mij naar 't Pierenland te zenden.

— We moeten toch doen gelden, sprak Janneken, dat we geene Russen en geene vijanden van Rusland zijn.

Als we hun zeggen hoe we bij dien bandiet gekomen zijn en hoe hij ons heeft verplicht de wapens op te nemen, zullen ze toch wel inzien, dat ze ons niet mogen veroordeelen.

We moeten met hun generaal spreken, die toch wel fransch of engelsch zal verstaan.

Ze mogen ons toch zoo onrechtvaardig niet ter dood brengen.

De angst was op het gelaat van den jongen te lezen en dikke tranen rolden hem over de wangen.

De Rosse trok Janneken naar zich toe en drukte hem aan zijne borst.

— Het zal niet baten, zei Mol... Ik heb het beproefd, maar ik ben van eene kale reis teruggekomen.

Ik heb een officier, die hier voorbijtrad, als men u had weggeleid naar den krijgsraad, want zoo heet die rechtbank van ijzervreters, niet waar, ik heb dien officier willen aanspreken, om hem op onzen toestand te wijzen.

Ik geloof dat de kerel dacht dat ik hem kwaad wilde, want zonder mij den tijd te laten hem een woord te zeggen, heeft hij mij een stomp op de borst gegeven, dat ik op den grond tuimelde.

Na die heldendaad heeft hij haastig zijnen weg voortgezet en een soldaat heeft mij vastgegrepen en mij met stampen en duwen terug naar de tent gedreven.

Zoo vriendelijk zijn ze hier.

Daar is echter niets verwonderlijks aan. We werden met de wapens in de hand, strijdend tegen Russen, gevangen genomen en, tot welk land we nu ook behooren, hoe we in gezelschap van Kearloff gekomen zijn, we hebben de Russen bevochten, en ze hebben het volle recht ons te dooden.

In oorlogstijd maakt men zooveel beslag niet voor een paar menschenlevens.

— Zoo is het, Mol. Er zal weinig aan te doen zijn, voor ons. Toch zou ik met een der

officiëren willen spreken, al ware het maar om genade voor Janneken te bekomen.

Als ik hem kon redden, dan wil ik met plezier mijn leven eindigen, dat me tot niets dient, terwijl Janneken bij zijne moeder nog een gelukkig bestaan kan vinden.

Janneken rukte zich uit de armen van zijn broeder los.

— Neen! kreet hij... Neen, gij moogt u voor mij niet opofferen.

Als een van ons moet sterven, dan gaan we samen naar den dood.

Ik weet toch dat ik mijn moeder, dat ik Victoire nimmer zien zal!

En weer borst hij in tranen los, en zoo diep was zijne smart, dat ze Mol en de Rosse door het hart vlijmde.

Een Russisch priester trad in de tent.

Hij was de eerste die op de gevangenen eenige aandacht sloeg en bemerkte dat er een trietal vreemdelingen, waarschijnlijk menschen van Westelijk Europa, onder de veroordeelden waren.

Hij richtte het woord tot hen.

Zij begrepen hem niet en hij hen evenmin, maar Mol kon hem toch diets maken dat zij fransch spraken.

De priester deed een onder-officier ontbieden, die laatstgenoemde taal verstond en bij middel van dien taalman ondervroeg hij de vreemdelingen.

Het was Mol die hem verhaalde hoe ze bij Kearloff waren gekomen, en de priester gevoelde dat de jongeling waarheid sprak.

Waarom zouden die Belgen nu toch gemeene zaak met de Russische Nihilisten hebben gemaakt, indien het toeval hen niet bij die opstandelingen gevoerd had?

De priester, na met de veroordeelde Russen gesproken te hebben, verliet de tent en begaf zich naar den bevelhebber van het kamp.

Deze hoogere officier had een lekker middagmaal genoten met eenige andere krijgslieden, en hij was zeer wel gezind.

Zoodanig had het feestmaal hem verheugd, dat hij met een dubbele tong sprak, die gedurig tegen zijn gehemelte bleef kleven, zoodat de woorden slechts met moeite uit zijn mond geraakten.

De priester deelde den bevelhebber mede wat hij van Mol had vernomen.

— Zoo, zei de generaal, zoo. Dat is zeer

aardig... Maar ik kan van die vreemdelingen toch geen Russen maken.

En, luid lachend omdat hij zoo geestig was, knipte hij met de oogen en keek daarna den pope aan, op een antwoord wachtend.

— Neen, zei deze, gebelgd omdat de officier zoo weinig belang scheen te hechten aan zulk belangrijk geval, neen dat kunt ge waarschijnlijk niet, dat geef ik toe.

Maar, dat kom ik u nu ook niet vragen.

Ik wensch u alleen te onderwerpen of het wel geraadzaam is die vreemdelingen zoo maar zonder pleegvormen te laten opknoopen.

— Zouden ze liever op eene andere wijze naar de eeuwigheid verhuizen? Als ik hen daar plezier kan mee doen, ze hebben het maar te zeggen. Ik ben een brave kerel, al zie ik het er niet uit.

En de man lachte weer.

— Ik wil u doen opmerken, zei de priester norsch, dat ge niet eens weet wie die vreemdelingen zijn en er u later rekenschap zou kunnen gevraagd worden over hun dood.

De generaal keek den pope met lachende oogen aan.

— Ge zijt er niet, vadertje, sprak hij.

Hebben we die vreemdelingen ja of neen gevonden met de wapens in de hand, om de soldaten van den keizer te bevechten?

Ik antwoord: ja.

Zijn we ja of neen in oorlogstijd?

Ik zeg nog eens: ja!

Heeft de krijgsraad in dit geval ja of neen het recht ze eenen strop te schenken?

Weer moet ik antwoorden: ja!

Ge ziet: alles zal regelmatig gaan.

Wanneer worden ze opgeknoopt?

Zeg me dat eens, want ik wensch het feest bij te wonen.

— Als ik u een goeden raad mag geven, generaal, laat dan de vreemdelingen leven.

Ik heb ook vernomen dat hun meester, op wiens boot ze schipbreuk hebben geleden, een Engelsch edelman is, verwant van Z. M. den Koning van Groot-Brittanje.

Ik heb u gezegd nu, wat ik mijn plicht achtte u mede te deelen en ik ga heen.

De generaal lachte nog steeds.

Hij riep den pope, die het vertrek wilde verlaten, terug.

— Ge weet hoe braaf ik ben, zoo sprak hij.

Ik kan u verzekeren dat ik het volle recht heb de vreemdelingen te doen opknoopen.

Ik wil u echter voldoening geven:

We zenden hen naar Siberië en we spreken er niet meer over. Gaat u dat?... Wil ik dat voorstellen?... Dat staan ze mij aan hoogerhand wel toe.

— Het zal een wijs besluit zijn, antwoordde hem de priester, als ge dat uitlokken kunt.

— Zend mijn secretaris hier. We zullen het zoo trachten te schicken. Dat gaat wel. Braaf ben ik...

De pope spoedde zich naar de tent der veroordeelden en maakte hen bekend dat ze op verandering van straf mochten hopen.

— Gij zult naar Siberië worden gezonden, voegde hij er bij, maar als de oorlog voorbij is, zult ge wel iemand vinden die zich uw lot aantrekt en u daar weghelpt.

Als ik niet sneuvel, dan zal ik me daar wel mede gelasten.

Een half uur later werden de veroordeelde Russen weggeleid.

Ze keerden niet meer terug in de tent.

De strop had bij hen zijn werk verricht.

Een aantal dagen bleven onze drie helden opgesloten, zonder dat ze vernamen wat er ging gebeuren.

Onderscheidene malen werd het kamp opgebroken en deden ze groote tochten, doorheen eene barre, naakte streek.

Eindelijk kwam de priester hen melden dat hunne straf veranderd was geworden in eeuwigdurende verbanning naar Siberië.

Terzelfdertijd deelde hij hun mede dat de oorlog zoo goed als geeindigd mocht worden beschouwd en hij, zoodra hij in Rusland zou teruggekeerd zijn, pogingen zou aanwenden om hun de straf te doen kwijtschelden, zoodat ze terug naar België zouden kunnen keeren.

Op eenen namiddag werden ze onder goed geleide naar eenen trein gebracht, die uit een aantal veewagens was samengesteld, en daar, met meer andere gevangenen, in opgesloten.

De reis naar het verbanningsoord nam aanvang, de reis naar het vreeselijke Siberië!

Zou de priester woord houden?

Zou hij er in gelukken genade voor hen te bekomen, zoo geheel alleen om voor hen te spreken?

Of zouden ze hun leven verder moeten slijten in de eenzame Siberische streken, zonder nog ooit een hunner bekenden weer te zien?

— Dan ware de dood te verkiezen, zei Mol.

— Ge weet niet wat ge vertelt, sprak de Rosse.

Herinner u eens door welke sterke netten we reeds zijn gevlogen?

Als we geene genade bekomen, dan kunnen we nog altijd trachten te vluchten.

Er zijn nog gevangenen uit Siberië ontsnapt.

Wat denkt gij ervan, Janneken?

De knaap zei niets.

— We mogen toch onzen moed niet opgeven. We hadden reeds geruimen tijd aan eene koord kunnen bengelen... 't Is toch onze gelukster geweest, die ons den Russischen priester heeft bezorgd.

Waar zouden we zonder hem thans zijn?

Denk daar toch eens over na, vooraleer ge een gezicht zet alsof het einde der wereld ginder achter naderde.

De Rosse wilde iets spottend in zijne woorden leggen, om zijne makkers te betoonen dat hij weer met volle hoop de toekomst te gemoet zag.

Maar, hij deed zich zelf geweld aan om daartoe te komen, en zoo klonk zijne stem hard en valsch, en op sommige oogenblikken werd ze als verstikt door ingehouden tranen.

Hij zelf koesterde geene hoop meer.

Eens te Siberië zou niemand meer iets doen voor de gevangenen, daar was hij overtuigd van.

Steadily was in zee omgekomen en de stem van den priester zou verloren gaan tusschen de duizenden stemmen die voor andere veroordeelden genade zouden afsmeeken.

Mol deelde het geloof van den Rosse en zei dat hun toestand hopeloos was.

Janneken zei niets.

De kwinkslagen van den Rosse riepen een flauwen glimlach op zijne lippen, die hij er met geweld deed op verschijnen, maar spreken kon hij niet, zijn broeder antwoorden was hem niet mogelijk.

Hij dacht aan zijne moeder, die hij nimmer zou wederzien.

Hij dacht aan Victoire, die hij dood waande.

En een dikke krop in zijn keel, dien hij niet kon slikken, belette hem een woord te zeggen.

Niemand van het drietal koesterde nog de minste hoop.

Siberië zou het einde van den langen tocht zijn.

Het allerlaatste einde.

Siberië en de dood!

HOOFDSTUK XLIV

TE LONDEN !

De trein stoomde de spoorhal binnen.

Dampend en snuivend hield hij stil, en als uit een wagen van eerste klas een man te voorschijn trad, braken honderden en honderden jubelkreten los...

Oorverdoovend was het gejuich, en terwijl de mannen roepend hunne hoeden boven hun hoofd staken, zwaaiden de vrouwen met hunnet doeken...

Een admiraal, in groot uniform en de borst bedekt met eeretekens, trad den reiziger tegemoet...

Het was de vertegenwoordiger van den koning van Groot Britanje, keizer van Indië...

Hij drukte den man de hand en sprak hem eenige welkomsworden in naam van den vorst toe...

Daarna werd de reiziger in een vertrek van de spoorhal geleid, waar onderscheidene hooggeplaatste personen hem wachtten, om hem eene welkomsrede te laten hooren...

Men kon het den vreemdeling aanzien dat al deze plichtplegingen hem onverschillig lieten, dat hij ze met veel plezier zou gemist hebben, en alleen de hoffelijkheid hem belette al die officieele lieden den rug toe te keeren en haastig de spoorhal te verlaten...

Hij wierp dan ook meer dan eenmaal een blik van vertwijfeling op de twee personen die hem vergezelden en naast hem hadden plaats gevat, op een paar meters van hem af...

Deze reisgenooten, een heer en eene mooie, zeer jonge vrouw, schenen zijn ongeduld te deelen, want hun gelaat gaf eveneens duidelijk te kennen dat al die redevoeringen en al die kransen en bloemtuilen welke den held dezer ontvangst werden aangeboden, hun een kostbaren tijd roofden, die ze beter konden gebruiken...

Maar, officieele lieden laten niet gemakkelijk de slachtoffers hunner welsprekendheid los, al mochten ze er onder dood blijven, en er werd aan het drietal dan ook geen enkel woord bespaard van den bombast dien voor dezen heugelijken dag was bestemd geworden.

Een zucht van verlichting, spoedig onder-

drukt, ontsnapte den reiziger als de laatste man het laatste woord had gesproken en den laatsten tuil had toegestoken...

— Verlost! zei hij halflood, in het fransch, tot zijne gezellen.

— Laat het ons hopen! zei de andere.

Op ditzelfde oogenblik naderde hem een man, geheel in het zwart uitgedoscht en eene zware zilveren ketting met eene nog zwaardere medaille om den hals.

— Of de heer lord in het rijtuig wilde stijgen om naar het stadhuis te rijden, waar de lord-major hem wenschte plechtig te ontvangen?

Hadde men den reiziger komen berichten dat hij een paar minuten later daar ter plaatse zou doodvallen, geen smartelijker trek zou men op zijn gelaat hebben kunnen waarnemen...

Een oogenblik aarzelde hij vooruit te stappen.

Een oogwenk was hij van plan den man toe te snauwen dat het nu genoeg was en hij verlangde alleen gelaten te worden en te gaan waar het hem lustte.

Maar de wellevendheid werd weer vaardig over den zucht om aan die gemeentelijke ontvangst te ontsnappen.

— Ik volg u, sprak hij.

En zich tot zijne reisgezellen wendend, sprak hij:

— Nog dezen teug uit den wrangen beker der officieele plagerijen en dan op weg...

Is er na die ontvangst bij den lord-mayor nog iets uitgedacht om me te martelen, dan sla ik op de vlucht!...

De straten waren zwart van het volk...

Gejuicht, geroepen, geschreeuwd, getierd, met doeken en hoeden gewapperd werd er zooveel als bij den zege-intocht van een vorst...

De reiziger groette gedurig met de hand de jubelende menigte...

Als de redevoering van den burgemeester van Londen geëindigd was en de vreemdeling er uit vernomen had dat hij eere-burger der

hoofdstad was geworden, dankte hij met eenige bondige woorden en drukte luide den wensch uit, in keurige en zeer hoffelijke volzinnen, nu naar zijn huis te mogen keeren zonder nog langer door de feestelijke menigte te worden gehuldigd.

Het zoo geestdriftig onthaal had hem geheel van zijn stuk gebracht, zoo beweerde hij, en hij had rust noodig.

Aan zijn wensch werd voldaan, alhoewel het onverwachte van dit verzoek, op dit feest uitgesproken, met verbazing sloeg.

Alleen kon tot verontschuldiging van den reiziger gelden dat hij wellicht nog niet geheel hersteld was van de ontbering en de ziekten die zijne avonturen hem hadden bezorgd...

Zoo werd het dan ook beschouwd.

Een rijtuig werd voorgehaald aan een bijzonderen uitgang van het stadhuis en langs daar kon het drietal ongehinderd en door eenzame straten het paleis verlaten.

Toen ze in het rijtuig gezeten waren, zei de reiziger, wiens gelaat nu straalde van voldoening:

— Mejuffer de gravin, vergeef me dat ik u al die drukte heb berokkend...

— Och, heer lord, ik ben zoo gelukkig geweest u al die hulde te zien brengen.

— Ik dank u voor dit goede gevoelen, mejuffer de gravin, maar ik heb er onder geleden.

Niet dat ik ongevoelig ben aan al die juichreten en die welkomsgroeten.

In een ander geval zou ik er mij in verlustigd hebben, er trotsch op geweest zijn.

Dan zou ik alleen de vruchten geplukt hebben van een arbeid die eerezucht mij zou hebben doen ondernemen.

Thans, wijl er, zooals ge weet, eene andere drijfveer mij deed handelen, verlengden al die plichtplegingen den tijd die mij van mijne bruid scheiden zou, en daarom haakte ik er naar zoo spoedig mogelijk te kunnen heengaan...

— Dat is te begrijpen, beaamde de andere reiziger.

Het rijtuig hield voor eene meesterwoning stil...

Zoodra de poort ontsloten werd ijlde de reiziger de eeretrapp op en zoo naar boven, tot hij op de eerste verdieping voor eene deur, die op een kier stond, staan bleef...

Hij keek naar binnen...

De doorschijnende kanten gordijnen waren voor de vier groote ramen dichtgetrokken,

zoodat het licht, dat uit het park naar binnenstroomen wilde, ietwat getemperd werd...

Al de meubels die het vertrek versierden, evenals de wanden, waren geel-wit, ivoorkleurig, met een dun lijntje goud en een licht blauw-smal bloempje opgeluisterd...

Op een sofa half uitgestrekt, in een wit morgengewaad gehuld, bevond zich eene mooie vrouw, die een bladje papier scheen te lezen, alhoewel hare blikken iederen oogenblik op de deur gevestigd waren...

Het gelaat van het meisje was zoo doorschijnend blank als het kleed dat haar tooide en hare tanden, even wit als die van een wassen beeld, duiden aan dat er in dat mooie lichaam een sterk gebrek aan bloed heerschte...

Alleen de schoone, groote oogen van de vrouw glansden zooals de koorts de oogen kan doen glimmen en lichten...

Naast haar op de sofa, heel in den anderen hoek van dat meubel, op het klein plaatsje dat er overbleef, zat eene andere jonge vrouw, die een prachtig stadskleed droeg en wier van gezondheid blakend mooi gelaat met goudgele krullen omkranst was, waarop een sierlijk met witte pluimen omgorde hoed praalde...

— Wat toeft hij lang, zei de blanke vrouw, wat toeft hij lang!

— Heel Londen is te been om hem toe te juichen.

— Hij moet nu gelukkig zijn, Annie, overgelukkig.

— Dat geloof ik wel... Gij toch ook, liefste Victoria... Niet?

— O, ja, maar ik zou hem willen zien... Ik kan niet gelooven dat hij teruggekeerd is...

— Op weg naar hier.

— Waarom is die weg zoo lang?

— Hij is niet lang: 't is uw geduld dat kort is, beste Victoria.

— Zie, volgens zijn telegram moest hij reeds een uur hier wezen... Een uur!...

— Hij zal weldra hier zijn... Maak u niet te zenuwachtig. Het terugzien zal reeds genoeg van uwe krachten vergen...

— Het wachten maakt me zenuwachtig...

Zij hoorde gerucht aan de deur.

Snel sprong zij recht...

Met open armen ijlde de reiziger op haar toe...

Zij uitte een gil van verrassing en van blijdschap en sprong als het ware in zijne armen, terwijl ze de hare om zijnen hals sloeg...

Lang bleven ze zoo boezem tegen boezem gekneld, zonder een woord te spreken...

Eindelijk rukte zij zich uit die omhelzing los, greep zijne beide handen, troonde hem mede tot bij het venster en keek hem daar een wijl aan.

— John!... Mijn John!...

— Liefste Victoria.

— Eindelijk!

— Ik kan niet gelooven dat ik bij u ben.

— Ik staar u aan, ik zie uwe trekken, en ik kan niet gelooven dat gij het zijt!

— John, lispelde eene stem achter hem.

De lord wendde zich om en opende de armen voor de andere vrouw, die met tranen in de oogen, tranen van vreugde, dit tooneeltje had aangestaard zonder een woord te spreken.

— Liefste Annie! kreet hij. Liefste zuster!

Zijne twee gezellen waren nu in het vertrek gekomen.

— Liefste Victoria... Annie... zoo sprak lord Steadily, ik stel u uwe toekomstige gezellin voor, mejuffer de gravin van Vinaroz, en mijn reisgenoot den heer Oscar Daks, van wien ik u in mijne brieven reeds heb gesproken.

Miss Victoria Donsdeele drukte de beide handen van Victoire in de hare en zei:

— Wees welkom hier!... Wij zullen weldra twee groote vriendinnen zijn.

— En wij ook zullen dat worden, voegde de zuster van Steadily erbij.

En beide vrouwen reikten daarna, tot kennismaking, den heer Daks de hand.

Zooals wij gezien hebben had gansch Londen den ontdekker van de Zuidpool eene triomfantelijke intrede bezorgd.

Dien dag nog zou hij ook door den koning ontvangen worden, die het eereteeken der eerste Engelsche ridderorde op zijne borst zou hechten.

Niet alleen had Steadily nu zijn hoogsten wensch bereikt, dat is terug wezen bij zijne bruid, om haar spoedig te huwen, maar ook roem en eer vielen hem ten deel.

Meer kon een mensch niet verwachten.

Het is waar ook dat hij dit alles duur had betaald...

Wij hadden het drietal verlaten in de kleine Coreaansche stad.

Zonder meldenswaardige gebeurtenissen zetten zij met de Coreaansche soldaten hunnen tocht voort, tot deze, niet ver van de hoofdstad van dit rijk, slaags geraakten met de Japaneesche troepen en op de vlucht werden gedreven.

Onder degenen die in handen van den vij-

and vielen, bevonden zich ook Steadily, Daks en het bloemenmeisje van Calcutta.

Ze werden naar Japan overgebracht.

Daar trok de Engelsche consul zich hun lot aan en zonder ongevallen kwamen zij met een groot schip in Engeland aan.

Miss Victoria was nog erg ziek.

Toen de geneesheeren, die haar verzorgden, vernamen dat Steadily weldra te Londen zou wezen, verklaarden ze dat nu ook de jonge vrouw weer spoedig zou hersteld zijn.

Zij werd krachtiger van dag tot dag, langzamerhand kwam weer de bloes der gezondheid op hare wangen terug en eer eene maand verlopen was reed ze in rijtuig, naast den held van den dag gezeten, door de straten van Londen.

Een paar weken later werd, met den grootsten luister, het huwelijk ingezegend.

Van eene huwelijksreis kon er geene sprake zijn, daar Steadily besloten had, voor geruimen tijd toch, het reizen aan anderen over te laten.

Het jonge paar trok zich terug op een kasteel dat de lord in Schotland bezat.

Terwijl zijne beminnaarswaardige vrouw zich met de opvoeding van Victoire onledig hield en alles deed wat mogelijk was om van het bloemenmeisje eene juffer te maken, die in de hooge wereld zou kunnen verschijnen, wat veel moeite kostte, daar de ouders van de kleine daaraan hoegenaamd niet de minste zorg hadden besteed, had de lord den heer Daks gelast den grootvader van Victoire te gaan opsporen, om ook het noodige te doen om haar eenen rang in de samenleving te verschaffen.

Dat was een kolfje naar de hand van Daks, die er niet aangehouden had terug naar België te keeren en de gravin van Meirloo mede te deelen, dat haar zoon in zee was omgekomen.

Hij had zich voorgenomen later, als Victoire eene knappe dame zou geworden zijn, haar mede te nemen naar de gravin, om deze dan stilaan op de hoogte te stellen van hetgeen er gebeurd was.

Victoire was wel droefgeestig, maar ze verkwijnde toch niet.

Nog immer bleef de hoop in haar leven, dat ze Janneken eens zou weder zien.

— Ik weet het, zei ze telkens als men daar over sprak, dat hij niet dood is.

Men liet haar in dien waan, de jonge vrouw

van Steadily gaf zelfs voor die gedachte te deelen.

Victoire was zeer verstandig en onder den invloed van geleerde professors ontpopte zij zich dan ook zeer spoedig tot eene volkomen edele juffer.

Na korten tijd zou zij zich in een salon en op een feest bewegen, alsof ze nooit iets anders gedaan had dan in de groote wereld verkeerde.

Allerlei gaven om daar op hare plaats te wezen schenen haar ingeboren.

Daks had te Jativa slechts een verlaten en gesloten kasteel gevonden.

De oude markgraaf van Almansa en Jativa was overleden, zijne vrouw insgelijks en zij hadden geene rechtstreeksche erfgenamen nagelaten.

Het kostte Daks nog al wat moeite en tijd eer hij de rechten van de eenige afstammelingen van de zoon des markgraafs kon doen gelden.

Groote sommen gingen ook in handen der mannen van de wet en het recht over, maar over geld kon hij naar willekeur beschikken, daar lord Steadily hem een onbeperkt krediet had verleend.

Ook vond hij eene groote hulp bij den Britschen gevolmachtigde te Madrid en zoo gelukte hij er eindelijk in de verschillende processen, die hij voerde bij de hoogste recht-

bank van het Spaansche rijk, in naam der kleine Victoire te winnen.

En een avond kwam er op het kasteel van Steadily een telegram in cijferschrift, lang als een brief, waarin Daks liet weten dat het bloemenmeisje voortaan markgravin van Almansa en Jativa zou heeten en over een dertigtal millioen zou beschikken, buiten de talrijke bezittingen in Spanje, die de hare geworden waren...

Met groote vreugde ontving Victoire het nieuws dat Daks er in gelukt was alles zoo in haar belang te regelen.

Deze blijdschap was niet te wijten aan den adeldomstitel of de fortuin die zij door deze wending der zaken bewam.

Neen, zulks liet het meisje zoo niet teeneemaal onverschillig, dan toch er zeer weinig mede ingenomen voor 't oogenblik.

Alleen de verzekering dat Daks nu spoedig naar Londen zou komen om met haar naar België te reizen en haar bij de moeder van Janneken te brengen, maakte haar overgelukkig.

Zij haakte er naar de gravin te zien.

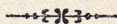
Zij gevoelde dat deze eene tweede moeder voor haar worden zou...

Een paar weken later verliet zij inderdaad, vergezeld van Daks, het kasteel van Steadily, om scheep te gaan naar Antwerpen.

Haar zoo vurig en lang gekoesterde wensch ging vervuld worden.

HOOFDSTUK XLV

EEN KRANIGE VROUW

— Wij verlangen dadelijk mevrouw de gravin te spreken, zei Daks tot denzelfden knecht die hem de eerste maal op het slot van Meirloo had ontvangen en nu ook de poort voor hem geopend had.

— Mevrouw is voor niemand te spreken.

— Voor mij wel... Dien ons aan...

— Neen, zei de knecht.

— Waarom niet?

— Het is verboden.

— Hoedat?

— Mevrouw wenscht niet alleen niemand te ontvangen, maar wil zelfs niet vernemen wie zich aanbiedt om haar te spreken.

Daks wendde zich tot Victoire.

— Ik had een telegram moeten sturen, zoo sprak hij, en mevrouw de gravin alzoo verwittigen van onze komst.

En tot den knecht:

— Draag ten minste mijn kaartje bij mevrouw... Voor ons moogt ge eene uitzondering maken.

De knecht schudde het hoofd.

— Neen, zei hij... Eenige maanden geleden heb ik dat ook eens gedaan, en nog al voor een familielid van mevrouw en nimmer heb ik haar woederder gezien... Gelukkiglijk heeft mevrouw wel willen in aanmerking nemen, dat ik hier dertig jaar trouwen dienst heb, of

ik had pak en zak mogen maken en heengaan!

In het engelsch sprak Daks tot de jonge markgravin:

— Hoe zullen we nu toch dien Cerberus kunnen bewegen ons bij zijne meesteres aan te melden?... We kunnen toch niet met geweld in het kasteel dringen...

En weer tot den bediende, die hen zelfs niet eens in het wachtkamertje toeliet:

— Mevrouw de gravin wacht op ons... Ge zult zien hoe gelukkig zij zal wezen ons te kunnen ontvangen...

Hij had zijne brieventesch te voorschijn gehaald en er een briefje van honderd frank uitgenomen.

Hij wikkelde zijn naamkaartje in het bankbriefje en stopte het den knecht in de hand.

— Meld ons nu in 's hemelsnaam aan...

De oude bediende weifelde een oogenblik. De verleiding was echter te groot.

— 't Is gewaagd, zei hij en stapte de trap op, naar de vertrekken zijner meesteres...

— Ik dacht dat de kerel nog zou weigeren ons aan te dienen... Ik had besloten dan de groote middelen te gebruiken...

— Welke middelen? vroeg Victoire.

— Een volgens de regels der kunst toege dienden boks onder de kin, die den man gedurende een vijftal minuten naar zijn evenwicht zou doen zoeken hebben!

Op dien tijd zou ik naar boven geijld zijn, om me zelf aan de gravin voor te stellen.

Als men veel op reis is geweest, leert men zich zelf te behelpen, ook tegenover moedwillige bedienden.

Maar, men gebruikt slechts op het laatste zulke doorslaande middelen.

Eerst beproeft men het met een bankbriefje en dat helpt in negen en negentig gevallen op honderd.

De knecht kwam op dit oogenblik de trappen afgestommeld.

Zijn gelaat drukte de grootste verbazing uit.

— Mevrouw verwacht u, zoo sprak hij, en ze heeft gezegd: Spoed u!... Daar begrijp ik nu geen woord van!... Geliefte mij te volgen.

— Begrijpen is niet noodig, jongen, zei Daks, want daar zijt ge niets mede vooruit... Mijne grootmoeder zaliger heeft me steeds voor oogen gehouden dat...

De knecht van het Meirloohof zou echter nooit weten wat Daks' grootmoeder hem

steeds voor oogen had gehouden, want de gravin verscheen boven aan de trap...

Zij kwam Daks tegemoet...

Deze boog diep.

— Mevrouw, wees gegroet.

— Mijn kind? klonk de vraag.

— Niet te haastig, mevrouw... Is het mij toegelaten u mejuffer de markgravin van Almansa Jativa voor te stellen, die u wenschte te zien en over uwen zoon te spreken.

— Mij te spreken over mijn kind... Zeer vereerd, mejuffer.

Onder 't spreken waren zij in het vertrek getreden, waar de gravin van Meirloo zich gewoonlijk ophield.

— Is mijn kind niet bij u? vroeg de vrouw weder.

— Neen, mevrouw.

— Wat is er dan gebeurd?... Waarom komt ge dan hier? Een oogenblik hebt ge de bijna geheel verteerde hoop weer doen opflikkeren en nu dooft ge ze weer uit...

Zij zonk op een stoel.

Daks wilde spreken, maar de gravin maakte eene beweging om hem het zwijgen op te leggen.

— Ge hoeft me niets anders mede te deelen dan waar mijn jongen thans verblijft.

— In Japan, Mevrouw.

— Hij leeft dan toch!

— Ja, mevrouw.

— O, Gode zij dank!...

Een oogenblik bleef de gravin onbeweeglijk, terwijl dikke tranen over hare wangen leekten, tranen van dankbaarheid.

— Maar, waarom vergezelt hij u niet? vroeg ze dan weer.

Hij is hier?

Gij hebt mij niet te hevig willen ontstellen, maar binnen eenige stonden zult gij mijn kind in mijne armen voeren?

Ik voel het, dat het zoo lang verwachte geluk mij thans zal te beurt vallen.

Waar is mijn jongen?

De gravin was rechtgestaan.

— Gij weet, mevrouw, sprak Daks, dat het de schoonste dag van mijn leven zou wezen als ik uw zoon in uwe armen zou kunnen voeren.

Wees er verzekerd van, dat ik het dan ook zonder dralen dadelijk zou doen.

Ik ben niet van degenen, die denken dat de menschen op het geluk langzaam moeten voorbereid worden.

Maar, tot mijn groot spijt moet ik u zeg-

gen, mevrouw, dat de jonge graaf van Meirloo niet hier is.

Een diepen zucht slakend zonk de gravin terug in haren zetel.

— Waarom kwam hij niet met u hier?

Verberg mij niets, want ik zou het voelen als gij de waarheid niet spraakt.

En, nu ik weet dat hij in leven is, moogt ge me alles verhalen...

Er is hem toch geen ongeluk overkomen? vroeg zij dan weer snel.

— Neen, mevrouw, en als u het me toelaat, dan zal ik u al wat er gebeurd is zoo trouw mogelijk mededeelen.

— Ik luister.

Zoo kort en bondig mogelijk vertelde Daks de geschiedenis van Janneken, den Rosse, Mol en Steadily, hier en daar een voorval, dat de gravin zou kunnen bedroefd hebben, achterwege latend.

Breedvoerig verhaalde hij wat er te Calcutta gebeurd was.

Als de gravin vernam hoe haar zoon voor het bloemenmeisje was opgetreden en dit laatste een telg was van edelen bloede, rees ze uit haren zetel op en greep de beide handen van de markgravin.

Deze was insgelijks rechtgestaan.

— Mijn kind, zoo sprak de moeder van Janneken, mijn kind, want ik houd er aan u zoo te noemen, nu ik weet welke sympathie mijn zoon voor u koestert, mijn kind, laat me toe u, als eene moeder het doen zou, aan mijn boezem te drukken.

Een vreugdekreet ontsnapte den mond der maagd en zij sloeg hare armen om den hals der gravin.

Deze drukte eenen langen zoen op het voorhoofd van Victoire.

— Ik hoop, mejuffer... sprak zij dan, maar het meisje onderbrak haar:

— Noem mij Victoire, als ik u bidden mag, zei deze laatste.

— Ik hoop, Victoire, zoo hernam de gravin, dat ge hier dikwerf zult komen, om mijn eenzaam verdriet te verdrijven, mij te troosten, tot de dierbare jongen hier zal wedergekeerd zijn...

We kunnen dan samen over hem spreken en dat zal mijne smart verlichten.

— Dat beloof ik u, mevrouw, want mij ook...

Nu onderbrak de gravin op hare beurt het meisje:

— Noem mij... Och, neem het me niet eu-

vel op, maar ik weet niet wat er in mij omgaat... Het is misschien een ongepast verzoek. Noem mij moeder...

— Moeder! kreet Victoire... Moeder!...

En zij wierp zich in de armen der moeder en omhelsde haar vurig.

— Ik zou het u niet durven vragen hebben, zei ze, maar het was mijn hartewensch!

Mag ik u eene vraag stellen, moeder?

Ze is misschien nog opgepast, onkiesch mag ze wellicht heeten, maar ik laat me daardoor toch niet weerhouden.

Moeder mag ik hier op het kasteel blijven, tot Janneken zal teruggekeerd wezen?

— Victoire, wat maakt ge me gelukkig!

Gij zoudt hier willen blijven, bij eene oude vrouw, die steeds met tranen in de oogen bij het raam hier te denken en te droomen zit?

Gij zoudt u willen begraven in een oud kasteel, waar alles stil is als in eene kerk, waar nooit een vreugdekreet of een gullen lach gehoord worden?

— Ik zal dat doode slot doen herleven, moeder.

En gij zult niet langer weenen en denken, want we zullen samen van Janneken spreken.

— Gij zijt een engel, Victoire, en uw edel optreden tegenover eene arme vrouw zal u later duizendvoudig vergolden worden...

— Ge kunt niet gelooven, moeder, hoe dankbaar ik u ben, omdat gij mij toelaat bij u te blijven.

Dat is nu geschikt en als ge wilt zal de heer Daks voortvertellen wat er na ons vertrek uit Calcutta gebeurd is.

En de heer Daks vervolgde zijn verhaal, maar het was een echt verdichtsel, behendig samengeweven, dat de gravin nu te hooren kreeg.

Als hij besloten had met Victoire naar België en het slot van Meirloo te vertrekken, had hij lang met de jonge markgravin gesproken.

Moet ik haar zeggen dat haar kind in den oceaan is omgekomen?

Dan dood ik haar wellicht, want 't moet alleen de hoop zijn haar kind weder te zien, die haar hart nog aan 't kloppen houdt.

— Dat is ook zoo bij mij, had Victoire hem geantwoord.

Als ik niet de verzekering koesterde dat Janneken nog leeft en ik hem zal wederzien, dan zou ik ook niet langer aan het leven gehecht blijven.

— Wij zullen haar dan zeggen dat Janneken nog in leven is.

— Zeker, en ge moogt er van overtuigd zijn dat ge de waarheid spreekt.

— Maar, wat zullen we toch kunnen uitvinden, om haar te doen inzien dat Janneken niet bij ons kan zijn en later komen zal?

— Daar moeten wij over nadenken... Gij zult met uw vindingsrijken geest de klip wel weten om te zeilen, Mijnheer Daks.

— 't Is eene gevaarlijke klip... Ik zal er eens op slapen.

Des anderdaags was Daks met zijn verdrichtsel klaar, dat de goedkeuring van Victoire heel en al wegdroeg.

En de heer Daks dischte het nu als volgt aan de gravin op:

— De heer Steadily wist niet, mevrouw, dat tusschen Rusland en Japan oorlog was uitgebroken en besloot naar Tokio te reizen, om aldaar met eene groote zeeboot naar Londen terug te keeren.

Zoo vaarden we op den kalmen oceaan, als we plotseling een oorlogsbodem gewaar werden, die naar ons schip koers zette.

Het was een Japaneesche kruiser.

Wij zetten onzen weg voort, met vollen stoom, zonder ons om het groot schip te bekommeren, toen plotseling een schot werd gelost en de kanonkogel een stuk van een onzer masten afrukte.

Steadily deed de Engelsche vlag hijschen.

Van op het krijgsvaartuig werd geseind dat we moesten stil varen, om de groote boot te laten naderen en ons aan zijne zijde te leggen.

Dat gebeurde.

Een officier kwam aan boord.

Steadily en ik, wij werden niet verontrust, omdat onze papieren uitwezen wie wij waren, maar Janneken en zijn gezelschap, die geen enkel bewijs konden voorleggen dat ze Belgen waren, en daarenboven niet konden doen gelden dat ze tot de bemanning van de «Shakespeare» behoorden, werden gevangen genomen, ondanks het hevige verzet van den lord.

— Gevangen! kreet de gravin.

— Dat is bij wijze van spreken, mevrouw.

Ze mochten vrij aan boord blijven, maar onze boot moest den Japaneeschen oorlogsbodem vergezellen, tot in de naast gelegen krijgshaven.

Dank zij den Engelschen consul en andere Britsche overheden ontvingen Steadily, mejuffer de markgravin en ik machtiging om naar Europa te varen.

Janneken en zijn makker waren de ongeluksvogels.

Eene wet op de vreemdelingen liet aan de Japaneesche overheden niet toe de twee jongens los te laten, zoolang de oorlog niet geëindigd was.

Zoo werd ons ten minste medegedeeld.

Zij moesten dus in de stad blijven, waar ze echter een goed leven leiden, dat kan ik u verzekeren.

Ze mogen vrij gaan en doen wat ze willen, op voorwaarden de grenzen van een zekeren kring niet te overschrijden en niet te trachten met iemand buiten hunne verblijfplaats in betrekking te komen.

De heer Steadily heeft er voor gezorgd dat ze overvloedig van geld voorzien zijn en ware het niet dat ze er zoo zeer naar haken België weder te zien en Janneken er niet zoo vurig naar trachtte zijne moeder te omhelzen, dan zouden ze er wellicht hun gansch bestaan willen slijten.

Ge ziet dus, mevrouw, dat ge u niet moet verontrusten.

Het schijnt dat de oorlog ginder reeds geëindigd is en zeker zullen we dus een dezer dagen nieuws van Janneken vernemen.

Heb ik u dus op 't oogenblik de voldoening niet kunnen schenken uw zoontje in uwe armen te voeren, mevrouw, ik breng u toch het bericht dat de jongen weldra hier zal wezen.

Naarmate Daks zijn verhaal had voortgezet, had het gelaat der gravin eene andere uitdrukking gekregen.

Het helderde van volzin tot volzin meer en meer op en een sinds jaren verdwenen vreugdeglaans vertoonde zich, als Daks bevestigde dat de jonge graaf weldra op Meirloohof mocht verwacht worden...

— Hoe zal ik u ooit kunnen beloonen, voor al hetgeen gij gedaan hebt om mijn kind hierheen te brengen? vroeg zij.

Zeg mij, wat verlangt ge van mij te ontvangen, als vergelding voor al de gevaren die gij hebt geloopt, voor al de wilskracht die gij hebt aan den dag gelegd om mijn jongen op te sporen, te beschermen?

Wat ge van mij vraagt zal ik u geven, al ware het mijn gansche fortuin.

Spreek, heer Daks, wat is uw wensch?

— Voor 't oogenblik heb ik er geen, mevrouw.

Wij zullen daarover spreken als uw zoon hier zal teruggekeerd zijn.

Ik ben van plan, als we binnen eenige dagen geen brief van hem ontvangen, naar Japan te reizen.

Misschien is mijne tegenwoordigheid er wel noodig.

Is dat ook niet uw gedacht, mejuffer Victoire?

— Zeer zeker...

— Indien ik eens onmiddellijk het noodige deed om met de eerste boot af te reizen?

— Zoudt ge dat willen doen?

— Ik was het van plan.

Zulks was de waarheid.

Als Daks met de jonge markgravin naar België was gereisd, hadden ze besloten dat, zoo 't mogelijk was, Victoire bij de gravin zou blijven, en Daks naar het oosten vertrekken, om toch te trachten iets over Janneken's lot te weet te komen.

En zoo geschiedde het dan ook.

Na eenige dagen op het slot van Meirloo te hebben doorgebracht, maakte Daks zich gereed om naar Antwerpen te vertrekken en daar in te schepen voor Japan.

De detectieve zelf vroeg zich af wat hij daar ging doen.

Iemand opzoeken die hoogst waarschijnlijk op eene onbekende plaats verdronken was!

Mocht dat niet uitzinnig heeten?

Op die vraag zou Daks zelf volmondig «ja» hebben geantwoord.

Dat belette hem echter niet toch in het diepste diep van zijn hart eenige hoop te koesteren, omdat hij een van deze menschen was, die voor alles in het toeval hun grootste betrouwen stellen.

Zij worden geleid door de zonderlinge gedachte, die kan samengevat worden in den volzin welke steeds hun moed, hun ijver, hunne hardnekkigheid weer opwekt: het moest eens waar zijn!

En zoo kwam bij Daks steeds de gedachte op: Janneken moest eens niet dood zijn!

Het vaste geloof dat Victoire in de redding van den jongen graaf van Meirloo bewaarde, versterkte hem nog in dien twijfel.

Hij beschikte over eene voldoende som om maanden en maanden zijne opzoekingen in de verre streken voort te zetten, en hoe moeilijker de taak was, hoe dikker de duisternis waarin hij het licht moest doen schijnen, hoe gretiger hij ze op zich nam.

Hij was er nog immer op uit een nieuwe Sherlock Holmes te wezen...

Den dag dat hij vertrekken zou naar de Scheldestad, kwam er op Meirloohof een brief toe aan het adres van Daks.

Het was een schrijven van lord Steadily, die hem in een paar regels verzocht onmiddellijk naar Londen te komen.

Daks zei niets over den inhoud van den brief, noch aan de gravin, noch aan Victoire en reisde een paar uren later naar Antwerpen af.

De beide vrouwen dachten dat hij in deze stad alles ging klaarmaken om naar het oosten te reizen.

De eerst vertrekkende Harwichboot bracht den detective naar Engeland's hoofdstad.

Daks begaf zich dadelijk naar de woning van den lord.

Toen deze den bezoeker de hand had gedrukt, verzocht hij hem plaats te nemen en zei:

— Hoe spoediger ik het u zeg, hoe beter... Onze drij lotgenooten Janneken, Louis en mijn knecht Mol zijn nog in leven.

Daks keek den Brit met verbaasder oogen aan, dan hij zou hebben opgezet als Steadily hem had medegedeeld dat de Zuidpool in een groot krentenbrood veranderd was.

— Ze leven?... Kon hij eindelijk uitroepen.

— Ja, en ze smeeken onze hulp af.

— Wat is er met hen gebeurd?

— Ik heb hier een brief van hen... Lees hem en ge zult genoeg weten om na te gaan wat er te doen is.

Hij haalde een pakje papier te voorschijn uit de lade eener schrijftafel, verschillende beschreven blaadjes, en sprak alvorens Daks het schrift te overhandigen:

— Een Rus, die onze reisgenooten heeft gezien en met hen heeft gesproken, kwam mij hier dezen brief ter hand stellen.

Daks begon te lezen.

De brief was geschreven door Mol, met een heele boel taal- en zinfouten, doch de gedachten waren goed weergegeven, zoodat men gemakkelijk alles lezen kon.

Zoo luidde het:

«Ik schrijf u deze regelen in naam van Janneken en den Rosse, die hier bij mij zijn, en natuurlijk in mijnen naam ook.

»Ik moet beginnen met u te zeggen, mijnheer de lord, dat we overgelukkig geweest zijn, als we vernomen hebben, dat gij nog in leven waart.